

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 137

Sjette Sessions anden Samling.

48de Møde.

Tirsdagen den 6te Marts.

(Forts.)

Finantsministeren (fortsat): Hvis det nu var muligt aldeles nøiagtigt at angive, i hvilket Forhold Dyrtiden havde fordyret de forskjellige Gjenstande, saa kunde man naturligtviis ogsaa ganske bestemt sige, hvad hver af de paagjældende Embedsmænd og Bestjente retfærdigt og billigt havde Krav paa af Staten at erholde; men det er naturligtviis ugjortligt, saameget mere som det maa erkjendes, at medens enkelte Gjenstande, og det netop saadanne, som have en overveiende Betydning for den lavere Lønne, i høj Grad ere fordyrede, saa er der andre Gjenstande — og det maaskee saadanne, der spille større Rolle for de bedre aflagte Embedsmænd — hvis Fordyrelse ikke er foregaaet i samme Maalestok, ja, som maaskee slet ikke ere fordyrede. Derfor er det, at man ved en Lov som denne kan komme til det Resultat, at Understøttelsen ikke skal være eens for Alle, men være større for den lavere end for den høiere Lønne, og, da man ikke kan ansee det passende for Staten at komme tilhjælp, hvor ingen Trang er tilstede, saa kan man fra dette Standpunkt ogsaa godt forsvare, at udover en vis Grændse skal der slet ingen Understøttelse gives, hvilket ogsaa er det, som skeer ved Loven. — Lader os nu i Henhold hertil gaare over til at betragte deres Stilling, hvis Løn er under 300 Rd.; lader os tage en Bestjent, der for at udføre en meget simpel Gjerning, der paa ingen Maade lægger Beslag paa hele hans Tid, hvilken Omstændig-

hed netop bevirker, at han kan ernære sig og sin Familie, lader os forudsætte, at han lønnes med en fast Gage af 60, 80 à 100 Rd., lader os fremdeles antage, at Prisen for de Gjenstande, der for ham have overveiende Betydning, er fordyret f. Ex. med 25 pCt., saa indseer man, at, naar man nu gav ham $\frac{1}{4}$ af hver Rigsdaler i Tillæg, saa vilde man for ham have gjort Alt, hvad han kunde kræve af Staten. Gjør man derimod mere, giver man ham ud herover, saa kommer man ligesom frem i Strid med Lovens Princip, selv om det, fra en anden Side betragtet, kunde være forsvarligt at omregulere Lønningerne i det Hele af Hensyn til, at disse i og for sig ere for lave. Dette Sidste lader sig imidlertid ikke gjøre under nærværende Sag, og jeg idetmindste vilde ansee det for meget misligt, om dette Spørgsmaal blev trukket ind under den foreliggende Lovs Behandling. Der er mange saadanne Bestjente, der vel nyde en ringe Lønning, men som dog fra Statens Side ikke kunne siges at være slettere aflagte end den, der har dobbelt, fire-, ja, femdobbelt saa stor Løn; thi den Førstes Arbejde er maaskee i Forhold af langt mindre Omfang og Betydning, ligesom han ogsaa maa forudsættes — saa sikkert som det er, at en Mand med Familie ikke kan leve af 60—80 Rd. — paa anden Maade at kunne søge sit Erhverv. Jeg troer saaledes, at det kan forsvares at sige, at den sidste Sætning i Fleertallets Forslag er stridende mod Lovens Princip. Den opfattes idetmindste saaledes af mig.

Hvad dernæst selve Hovedsagen angaaer, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtig i Lovudkastet at medtage gifte Embeds-